

Tankar om dödeligas förhållande, i anseende til wishetens föremål en salig ...

Ross, Isaac,

1700-1829 81 Cbza 1790 Mjöd, Brigitta

National Library
of Sweden

TANKAR

43

Om

Dödeligas Förhållande,

i anseende til

Wishetens Föremål

En

Salig Död,

Uti Sorge-Tal

Då i Lifstiden

Enke-Fru Professorskans och Doctorinnans BRIGITTA ROSS
född MjÖDHs andelösa lekamen til sitt Hvilorum i en talrik
Hederlig Församlings öfvervaro beledsagades uti Le-
mo Kyrka den 21 Decemb. 1790.

Framstälte vid grafven

af

ISAAC ROSS

Kongl. Oecon. Directeur.

ÅBO, Tryckt i FRENCKELLska Boktryckeriet 1791.

---

*Du skalt i Alderdomen komma til grafva såsom en
Vete kärfva införd varder i rättan tid:
Hjob. 5. v. 26.*

Som dyr Förflynnens Ikänk, man vishet bör betrakta
Den kundskap af Guds ord, man högst af all bör ackta,
Som höjer up vår själ, afskiljer jordens grus
Det mörker hvar uti, vi tarfve Himmelskt lius.
I ofullkomlighet, ej mer fullkomligt gifves,
Än då i stad och bygd vishet, har rum och trivnes,
Den Makt, som gifver lif och lifvet evigt är
Den vise andligt lif, tilgång i bön bekrår,
Vålsignar hjertat ord, omtanka, vandrings möda
Til trots för verdens list och upfat, at föröda
Mistya dygdigt nyt och all vishetens råd
Efter des fräcka art, odygd och öfverdåd.
Föräldrar fyskon slägt och ofta bästa vänner
Med Samfund af vår verd, ei nöd ei rätten känner
Och frestarn at vår själ, slår Hjob med Svåra Sår.
En vis och häftig kamp, för Segren vanligt går.
Bör man i denna strid, ei någon tid utårda?
Är Kronan segerlön, ei mödas trohet värda?
Hvad vil en motgångs stund, och någre fångtel är?
Då evig frihet frögd, deraf man venta får.
Engång välfs hjulet om och ödet, som bedröfvat.
Gud slutar Saligt alt, hvar med han nådigt pröfvat,
Med Skiften utaf Sorg, försmädelse och pris
Befästes tro och hopp. Hvad Himmelskt nåds bevis!

En ringa jordisk del, kan nog til nöijes mätta
 Och heligt öfverflöd, vid lidandet uprätta
 Guds barn ha innom sig, uplyftade begär
 Lyckfäligt fremlingskap, fast kroppen viftas här,
 De söka ej Palats, men håldre lugn och koiior.
 De följa Jesu fjät i ringhet, Smålek, boijor,
 För sanning och Hans namn, ej fruktas skam och nöd
 De har vis tillförsikt och tröst i lif och död.
 Anskiönt med vishet nit, på vådjoban de vandra,
 Så ser det ofta ut, som deras lott för andra,
 Bestod, i nöd, i qual, i öfvergifven del.
 Hvar pröfning räknas då, til last som deras fel.
 At fly med synd värst gods, det deras omsorg lättar,
 Man ej med svek och list, oskulden oförrättar
 Dock måst de stundom se, at ej kan vinnas frid,
 För ån de manats ut, til oundviklig strid.
 Hiskias grufvar sig. Han låter som en Trana Ef. 38 14.
 Högt ropar Hjob til Gud, som nu förbytt sin vana Hjob,

30: 20.

Gud gifver intet svar. Bentåres såsom brand,
 Messias ej undgår, Herodis morda hand.
 Skal det dock säfångt bli? En Assaph sorgligt klagar,
 Jag mig i oskuld tvär och plågas alla dagar.
 De bortgå såsom rök. Svår är mitt hjertas nöd.
 Jag torkas såsom hö, förgåter åta bröd. Pl. 102 v. 5.
 Men detta pröfnings tvång til styres mannen leder
 Oskulden större kraft, på Himla vågen reder,
 Ståndaktig trones Kamp, uplifvar dygd och mod
 Tillflygt til hans förtjenst, som offrat lif och blod.
 Den som på denna pant, ur mörka kulan tråder.
 Gifs ej på vågen up; den forgsna sinnet gläder
 Då heter Herre hjelp, at jag må säker bo Pl. 3: v. 7.
 Jag somnar uti frid och ligger trygg i ro Pl. 4: v. 2.

A 2

Jag

Jag som en Jagad Hind, af friska källan svalkas
 Kom Sälla skörde and! Må flytnings stunden nalkas!
 Uti, rättfärdighet, Jag gläds i minom Gud?
 Som Brudgum jag i Prål Hofverar och som Brud. Ef 61: 10.
 Ej må en fåfång frögd, min Sabbats lust förskämma
 Bårt ofullkomlig Sång, för Seraphimers stämma.
 Jag genam spegel sedt mig lyster ännu se 1. Pet. 1: 7. 12.
 Låt Gnd ditt namn til pris, den bästa utgång ske.
 Vår höge uphofsman, som varelsferne reknat
 Har i vårt korta lopp et synbart skilfång tecknat
 På tvänne Rikens folk, som strida til sitt slut
 Och röna sin förtjenst, då glaset runnit ut.
 Naturlig qvickhet konst och verdslig vishet, åra
 Nog ofta til vår blygd framte en vidrig låra
 Och under lustars skymt, en bred och farlig stråt.
 Som borjar med fördärt och sluts med straff och gråt.
 Hvert år hvert klocke slag omväxling ofs förkunnar
 Om man på vandrings dag sig Sol klar afton unnar
 Bör kofan ställas rätt at skeppet såkert går
 Så man på Himlens redd, med frögd tidst anckra får.
 I högt i lägre stånd, främst Skaparns åra galler
 Den Guda Macktens rätt, som verldslig makt nedfäller
 Som infatt alla stånd och föreskrifvit lag
 Förordnad vaktare, en döds en domedag.
 Hvad dyfter olycks dag för en som brutit lagen
 Men och belönings dag, för den som blifvit dragen
 Af Domarns röst och bud, på Salighetens stig.
 Här hörs ej mer af sorg, af plågor Svärd och Krig.
 Den högste envålds Mackt, som krossar spiut, lås bommar
 All vishets djup och högd ogillar verldens domar
 Och tager saken an, befäster barna rätt
 Rikt oförgångligt art, farfort på faders sått.
 När stormar Satan list, upkastat Syall och Råncker

När vid Tyranniskt hugg, här dödsfens hinna bläncker
Förtviflan Svaghet brist, dig gorde rådd och brydd.
När mensklig hjelp ej fans, Hvem gaf dig då beskydd?
En dold förundrans vård, Din trängda vandel lifat
Och Han som dig af nåd, ledt uplyst kraft bevisat
Kan ej än bli sig lik, i nåd, förvarad lön
Som öfvergår begrep, förmodan och vår bön.
Ofällig dyrbar vinst, af andlig vishets häfvor.
Må världen yfvas fritt, utöfver lånte gåfvor.
Låt henne hedrad bli, af vanskligt ros och glans
Du prydes deremot, med evig äre krans.
Var här dit Sällskap ledt, anslag man det för åra
At öka bördans tyngd med vidrighet besvåra
Om reglan gås förbi: Förbida Himlens råd.

Som tilhör chorsers pris, för vishet makt och nåd,
Då alt blef tillagdt Slump och egne visa lagar
Fast det förändrat blir, alt sker som Gud behagar;
Så bed och strid och lid, förgåt snart nåstans fel;
Med kärlek tro och hopp, befast din arfvedel;
Ty aldrig löstes man, sin vårdnad öfver gifver
Den som på heligt bud, beståndigt trogen blifver.
Snart jord och Himlar ge, skall af baluners liud
Då blir du bättre känd, får ovärderlig skrud
Du orättkände vän, med den utvalda skara
Som sålom pröfnings mål, på jorden måste vara.
För tålmod för dygd, för många tårars bad
Då gifs dig ymnig frögd, i glädjens Hufvud stad.
Inför Frid Förstens tron, dig ånglar tusend vänner
Et årat Sällskap ge, dig Helgons Samfund känner
De som på samma stråt, i vishets lunden gått
På obeskripligt sätt, uprättelse upnådt
Ock de vid et förtryck, inbördes här måst ömma
Med Domarn göra et, förtryckarena dömma.

För älder bräcklig kropp, för möda trötta ben
 Hos Herren Zebaot, i hårlighetens sken
 Förklarad stånd ny kraft, din varelse omgifver.
 Bland sälla andars tal, din glada boning blifver.
 Förskräckligt! hvad slut på ofog och förakt.
 Den rädd tillflykten tar, som gått ifrån sin vakt.
 Ej nådens rikedom, ej hämde Domar gälla,
 Så måste Skaparns hand, et Straffbart värk umgälla.
 Det likt en Sådesman, som uti orid sådt,
 För otids skörde and, fult vedergällnings mått.
 En Stoft vil mestra Gud, med Kreaturet gåcka.
 Men måste bort som rök, ej makt ej dagar räcka
 At hämta väntad frukt, för'n doms stund inne är
 Då ondskan eget straff, från oskulds offret bär,
 Se verld din fed, din lön. Du må ännu förtycka;
 Få trognas hjelte art och andeliga lycka;
 Då sannas skrifrens ord, som du bemött med spe
 Af tvingar ångest flod, vid slurad tid at le,
 Undflykt har mer ej rum, från afgrunds åpne pólar
 Så oförsvartligt man, sin bättrings tid bortfölar.
 En verld af ondskas full, har svårt at gjöra rätt
 Hon i sitt lynne är, ej vis ej rik ej mått.
 Om hon i sitt fördärf, stadd uppå samma resa
 Sin Sällskaps plikt ej glömt, undgick hon egen nesa
 Om känslan toge del; i nåstans oförrätt
 Vi yrkade et mål, så gjordes resan lätt,
 Men då hvar har sin väg, ej redlighet man finner
 Ej inbörds välfärds nit, när glasat ojämt rinner
 Okunnighet gör mist, man andas vådligt gift
 Far man om kosan vill, förlorar väg ock drift
 Och den i elden ryckt, fördärfvad blir och bränder
 Då vänskaps tåflan för, til fridens ljufva länder,
 Då för smak af den fröjd, som outhörlig är,

Förminskar mildrar det, som ökat nöd besvär.
 Ej vor förundrans skjal, at vi som vandrings bröder,
 Den ena vil at Norr, den andra drar at Söder,
 Man tänker listigt ondt och få utöfva godt,
 Om vrång skiljaktighet, förökte lyckans lott.
 Förtro sig årans män, som et i ondskan göra
 Som under vänskaps sken, godt namn och väl förstöra,
 Är refans äfventyr, som byts i motvändt spel
 Då för sin årefrågd, de få förtjenter del
 Då när Jerobeam, får folket til at synda
 Straxt skyndar Abaddon, sig andre at befrynda,
 An anfätter Pharao, sitt hjerta up mot Gud
 An öfver tråder Saul, Guds lydnads vårda bud.
 Rättvisa ordning dygd, utgöra Samfunds heder,
 Då vanvård vedergård, til skam til ofärd leder
 Hvem vil ej lycklig bli? dock häfves lyckans grund.
 Man likfom fiker til, en slutlig olycks lund,
 Så verld ditt vishets pund, Som likar dyrcka prisa
 Din dygds din vänskaps art, ej bättre mål bevisa
 An välbehag och vinst, kanske på hundra år
 Då du din prakt, beröm, i ofäll blick missgår.
 Hur dyr för vise är hvar stund de måst förspilla
 Vid upbörd är et brott, at tunnor Guld förspilla
 En handel ei består, om vinsten blifver tvag
 Och vinst af mer än verld, förspils med godt behag.
 Föräldrar räkna ut, hvad barnen kunnat möta
 En hvar på bästa sätt, tror sig sitt kall at sköta,
 Men gåtan at fördäld och Guds Regerings Sätt
 Som ofta då minst tros, utöfvar nåd och rätt.
 Man vet at tiden ej, mot evigheten svarar,
 Men icke huru långt, Gud vandrings timman svarar.
 Om refans utgång ej, bekymrar menskjo barn
 Hvert bör då detta lif? hvad rikdom vådligt skarn.

Beklag-

Beklaglig hushåls konst, ovfs uträkning blifver
 Om ej til Paradis, vår vandring, kosan drifver.
 Men hvilken motfats sker, när vandringsman blir såld
 Upoffrat til hans tjenst, som brukar list och våld
 På Denne skåde plats, man dygd, förtjenster rövvar
 De frommas rätt förstör, Den Heligste bedröfvar,
 Så faran är fördåld, för verld, en ondskans slaf.
 Han blind och oförsynt framrular til sin graf.
 Han Själ och Salighet, i sinnets yrsel vägar
 Och fruktar ej den eld, som oförändrat plågar
 Han har sin egen lag, Han täncker, talar gör
 Liksom hon fri bref fådt, at ansvars plikt uphör.
 Han uti synda lopp, den dyra sanning glömmar
 at en alsmåktig Gud, alt ser och engång dömmar,
 En plikt på oart flård, förvånd upfostran bygd
 Kan aldrig vercka godt, ty endast Christlig dygd
 Är hvarpå allmänt väl, och enskilt Sällhet hvila
 Frööt quåfs der tistelyväxt, och ogrås öfver ila.
 Vårt ämne viktigt är, det kräfver mer än ord
 Uplyfning högre hjelp, här måste blifva spord
 Om vishets föremål om Salig död vi quåda.
 Ei utan bistånd nåd vi utur mörckret tråda.
 Om verdens lefnads sätt, än får vårt ögnekast
 Vår Christendom kånse, hvad Henne står til last
 Hur ofta för vår syn framställes hedna seder?
 Man ser en korsfäst Gud med köttlig frögd ske heder
 En skrymtfull Judendom, då Sabbath Herrans lag
 Då nåd och vrede glöms en döds en hämde dag.
 Det vift en helgad själ, et Gudligt hjerta sårar
 At höra Syndigt gny, at vi likt löste dårar
 I fåfångt sinligt stoi, så storma om hvaran
 Som Tempel, Gud, Hans tjenst ols icke ginge An'
 Ei bön, ej korsets våg, vår smak vårt bifall vinna

Med lika mörka sken, måst nästans kärlek brinna
 Nedfatt högfåtet är, för ömhjet, dygd och vett.
 Behjertadt ädelmod, ois läket boning redt.
 Fast det om Abraham, om Isac, Jacob lyder:
 Kom ej min Smorda vid, det straff och ondt betyder

Pf. 105: 15.

Så dårars galenskap, utspruta flod och haf Prov. 15.
 Om dämnen, lögn och synd, hvars strupe är en graf.

Pf. 5: 10.

Dår lagens röst, försmäs, dår Himlen ringa aktas
 All mensklig skyldighet, förnuftets ljus föraktas,
 Svek orätt och förtryck samt småde-andans nit
 Förstöra samfunds band och många åldrars flit.
 När ilskan sidst redt gift, som ödets gränts bestämmer
 Så följer därpå nöd, förbannelse och jämmer.

En byggnads fasta stånd beror uppå des grund,
 Är den på klippan satt, i svår anfäknings-stund
 Så stärkes mensklighet, lå må fritt skräck och fasa
 Blix, afgrund, kött och blod, våld, död, i anfall rafa
 Se frukten här, afbön, som hämtar nåd för rätt
 Då man med tåreflod går ut, på Petri fått.

Så minnoms först och sidst, af hvad vi konst må kalla.
 Förgåst af blomster-art, Sällt dö, är störst af alla
 Vår höghet står på hjul, vår hydda uppå sand
 Vi höjas falla ned, alt styrs af Herrans hand.

Förskräckelsernas Kung! Din ankomst bud förskräcker.

Rik, fattig, hög och låg, ur sorglös dvala väcker

Dit följe samma väg; aldrig tillbaka går

Då tiden brutit in, de förelagde är. Hjob. 16: v. 22.

Nu ögat blifver skumt, utaf Din svarta dimma

Nu kroppen i sin bädd, i ångest svett måst simma

Ord, gjerning och förstånd, samvetet förebrår

Fördömde afgrunds fljåt, i synd förgångne är

B

Här

Här ruså Dag och Natt, bedröfvessernas floder i Reg. 22: v. 29.
 Man öfvergifs af slåkt af Fader och af Moder Ps. 27: 10.
 För öfverflöd fyns brist, för åra evig skam
 Man finner icke tröst, ej hjälp af Davids stam
 Ach må då verlden sig, med Gud i tid försona!!
 Ty på Hans nedlags-vink, kan intet lif Du skona,
 När sjukdom refans tyngd och möda öfs förtår
 Vår lifstråd med et hugg, din vassa liza skår.
 Din grymhet minne på det svalg som skiljer fären!
 Lazari åndalykt, så afträds vilda spären
 Och rika Mannens mål; Så fluts vår vandrings-tid
 Mitt under segrars lopp. Okattbar färd och strid.
 Fast vid Marias flåt vi gifve Martha Sorgen,
 Och möta där vår vän, som går för öfs i borgen
 Som lærer hjälper öfs, til dels vi hinna hem
 Til Zions helga Stad, til nytt Jerusalem.
 Ach Död! Ach salig Död! Ach vishet utan like,
 Som flyttar visar väg, til Guds, til valdas Rike!
 Vål dig du fölla siäl, som åtfölgt dessa spår
 Och nu vid slutat lopp söt hvila njuta får,
 Hur vål från födslostund, den Högste för öfs vakar.
 Då når mit spåda lif, sin lust, sin vållust smakar
 I Skjöt af denna Mor, vålsignat af en Far
 Det straxt på många fatt, för faror utståt var
 I ovist skiftligt lopp, tilfälligheter dagas
 Då motgång, lyckans gunst, nu tiltar, nu försvagas;
 Hvarom öfs stundom gifs, ovåntadt förebud.
 Ach hvilken underbar, altseende, nådig Gud.
 Vid större kraft och vett, i jämmerdal'n at vandra
 At ej vid strids besvär en allvis styrfel klandra
 Öfs möter ordets ljus, öfs stärker Andans råd
 Vid Fars och Moders död, jag rönt en Himmelsk nåd,
 Högst dyrbar vård och nåd, för dem som Herran tjena

At han vår svaghet tål, och tackes oss förlåna
Bekymmer i vår själ, at samvetet blir väckt.

I Jesu förböns kraft, vår trångtans bränd fläckt.

Uti vår sista stund, när död, när mörkrets Andar
Förvilla syn, förstånd, nöd, skuld och oskuld blandar,
När styrkan tager af vår kropp blir svag och blek
Då tarfvas tröst och nåd, då gäller intet lek.

I denne ångest-stund, när hjertat slår och bånvar
När läkdom ej förmår, när döden våldsam svåfvar
Hugsvalar oss en nåd, påminner om vår plikt
Som då i svaghet sker, på nådens tillförsikt.

Här vid vår vandrings slut, Guds barn ej mera felar
Ty deras segerlön; nu evigheten delar.

De få en krona prydd, med rike vararagtigt gull
En dyr trolofnings ring, af ådla smycken full,
De faror genomgått, som för vår ögon svåfva
Fullbordat alla prof, de smärtas ej, ej bånfva.
De hunnit målet up, af vishets höjd och rön
Där dygden vinner pris, ej lasten, dygdens lön.
Framträngt har deras bön: Du vest o Gud min qvida
Ty vil jag ock din hjeip, med tålmod förbida

Förlossa mig min Gud, ifrån min ovåns spe
Låt Himlens härlighet, Dit ansikte mig se!!

Kort tid vår Döda gjöms, Dess möte åter gläder
Den kropp som för vår syn, är bäddad innom bräder
Upvaknad af sin sömn, förklarad skall upstå,
På världens mötes-dag då Domarn kallar på.
Emedlertid min Mor, Dit minne saknad gifver:
Din bortgång vist för mig, svart sky och måln updrifver
Du såg du böjde af, åtskilligt som jag glömt.
Jag mins et pröfnings-fält, liksom jag därom drömt,
Du mer ej smärtsam del i vår bepröfning tager
Af Barn Du endast mig, beseglade med lager

Min ringa sidsta tjenst, då döden skär vårt band
 Behedrades med gunst, med tack, med iskall hand.
 Du fri för fruktan, sorg, förlåt, den med fart grymma
 Som här är sannings-lott, som lyckans sol plår skymma
 Påminnes hur af nit, en lård en älskvård man
 För Himlen Sjalars vål, som Man, Far, Herdebrann,
 Du finner at hans nit, oskattbar frukt frambringar
 Hans loford söres fram på Cherubimers vingar.
 Så säkras bitterhet, motgången blir förglömd
 Och afyund, våldsam verld i vrånghet sidst fördömd.
 Hans namn, en ärfelig rätt, då jag vid jorden vändes
 Bordt updra mig Hans staf, men här vid svaghet kändes
 Jag ansåg Herdars plikt, utkräfva större pund
 Mer trohet, styrka, ljus i vilfam töknads-stund
 Förfäders, gåfvors höjd, den lärdom som de vunnit
 Och deras vaksamhet, samt nit, hvaraf de brunnit.
 O! misstag, svaghets djup, då tankan går från Gud,
 Ofs gåfvor falla til, på Hans beslut och bud.
 Til Farfar, och til Far de stiftets Zions vänner
 Än drager ämnet mig, vid denna hugkomit känner
 Jag vördnad tolknings plikt, af deras stora lott
 Den förre prydt sit stånd, med fult förtjensters mått
 Den andras lärdom, vård, des stoft förblifve vördat.
 Vår samtid mycket godt af hans plantering skördat
 En lredar om jag följt hans råd, hans herda-spår
 Men Öfver-Herden ledt, mig tecknadt ibland får
 Han utledt annan väg, briit, motgång, vedermöda
 Hvarvid Hans ömma vård, mig hågnat, gifvit föda.
 Han under mångfalt qual, befriadt mig från nöd
 Meddelt förnyadt lif, då verlden ämnadt död.

När Han vår sänre del, behofven nådigt skickar
 Den bättre strålas up, utaf Hans Gudoms-blickar.
 Hvad början, hvilken skymt, af evighetens dag?

Hvad målning för vår själ, förtjuvnings-tulla drag?
 Du korta vandrings-tid, flyr oss vid plog, vid spira
 Lård, olård, begge kön, omväxlings-högtid fra.
 Man under färre år, et längre ålders mått
 Ser i et vanskligt lif, vår dödelighets lott.
 Gör Modrens vett och dygd, Gudsfruktan, vördnad, lydna,
 Om hushålls tilfyn, flit, är täcka könets prydnad,
 Är det en ädel plikt, at minska nåftans nöd,
 At mota uslas brist, med nödtorft, kläder, bröd,
 At efter dömmen gje, sin vandrings-tid til heder
 Som muntra up til dygd, lycksalighet bereder,
 Förökar det vår sorg och saknad, mer och mer
 När slut på denna glans, på huld och vänskap sker,
 Så tyckes stor förlust, vårt forge-mått upfylla,
 Då ned i hvilorum, vi lagt i gravens mylla
 Vårdt ämne för vår frögd, kärt sällskap vid vår bön,
 Som vandrat från oss bort, at dela makans lön,
 Hon möts af fyra barn, här fyra tårar falla
 Hos Mågar, närmste Slägt, nu forge-känslor gälla
 Då vi och Barna-Barn, i hoppet söka tröst,
 Af önskad Sommardag, förbytte moln full höst.
 Du följt min hulda Mor, det bud, som throner lyda
 Min tunga är för tvag, at Himla-Sällhet tyda.
 Nu böljan stillnat af, uti den bästa hamn,
 Intag i årans fal, Din Brors, Din Brudgums famn,
 Dit den Du lifvet gjedt, i växlings-stunden ledde
 Och genom ordets kraft, til salighet beredde.
 Som hvete-kårfran in i rättan-tid man för,
 Så du af ålder mått, i rätta tiden dör
 Du flyttas från en verld, som dömd är at försvinna,
 Då man tycks domen se, de sidsta lampor brinna,
 Din själ sig svingat ut, från farlighet och nåt
 Vid Siuttioåta år, Du slutar trötta flåt.

Så haf din hvilo-stad! Guds ord och löften föta
 Ols gifve styrka, tröst, til des vi dig få möta!!
 Farväl älskvärda Mor, som vunnit lyckligt val!
 Ach at Föräldrar, Barn, förökte valdas tal!!!

Med tårar födas vi til denna Jämmerdalen
 Vårt hela lefva år, at tvättas uti gråt
 Til des vår kropp och själ, i döden skiljas åt
 Med tårar tas vi in, i sälla Frögdesalen,

Verlds-glädjen är bitter, des lust oförfvarlig
 Des sällskap och vänskap, för själen rätt farlig,
 Des gods är förgångligt, des åra försvinner
 Alt jordiskt, man vanskeligt vara befinner.
 Bort alla i hafvor, som verlden behagen
 Jag önskar snart blifva i Himlen uptagen!
 O Himmelska sällskap! O eviga gamman!
 Låt mig med dig Jesu, snart lefva tillsamman!
 O Himmelska klarhet! När vil du omgifva
 Mig ussan och låta mig skinande blifva?
 Min sötaste Jesu: hur länge, hur länge
 Skal jag än umbära Dit himla umgänge?

SCRIVERS *Själaskatt* T. 6.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

